

Arrest

nr. 343 584 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 23 april 2025, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming daar ze reeds internationale bescherming genoot in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Bulgarije.

Deze beoordeling is onder meer gebaseerd op de vaststellingen dat (i) de verzoekende partij geen stappen heeft gezet om de Bulgaarse taal te leren of andere stappen heeft gezet om zich in te burgeren in Bulgarije, (ii) ze geen inspanningen heeft geleverd om een oplossing te vinden voor de hoge woonkost in Bulgarije, (iii) ze wel degelijk in staat was om te sparen door haar tewerkstelling in Bulgarije, daar ze haar reiskosten om Bulgarije te verlaten heeft betaald met het geld dat ze daar heeft verdiend, (iv) ze geen oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen, daar ze reeds anderhalve maand na de toekenning van haar internationale beschermingsstatus in Bulgarije het land heeft verlaten en ze verklaart in Bulgarije te hebben gewacht op haar paspoort en identiteitskaart en dan het land heeft verlaten.

De verzoekende partij diende tegen deze beslissing van de commissaris-generaal geen beroep in bij de Raad waardoor deze beslissing vaststaat.

3. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij naar voor dat haar eerder naar voor gebrachte vrees ten aanzien van Syrië nog steeds actueel en ongewijzigd is. Ze voert ook aan dat haar vrees ten aanzien van Bulgarije nog steeds actueel en ongewijzigd is. Ze verklaart geen sociaal netwerk meer te hebben in Bulgarije en er geen werk te kunnen vinden. De verzoekende partij stelt ook dat ze het psychisch moeilijk heeft. Ze denkt veel na en vergeet veel. Ze stelt zich niet goed te kunnen concentreren. Ze is in behandeling bij een psycholoog.

Ter staving van haar tweede verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer:

(i) een foto van een wonde aan haar hand;

(ii) foto's van haarzelf in gedeelde slaapvertrekken;

(iii) foto's van haar tanden;

(iv) een verzoek om versnelling inzake haar Bulgaarse administratieve status;

(v) twee documenten met betrekking tot haar behandeling van een psycholoog.

4. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5. De verzoekende partij heeft reeds internationale bescherming gekregen in Bulgarije waardoor in casu wordt vermoed dat ze geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat ze reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat ze niet langer over de beschermingsstatus beschikt in Bulgarije.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij/zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat ze in Bulgarije niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Dit wordt tevens niet aangetoond door de verzoekende partij in het verzoekschrift of haar aanvullende nota. De verzoekende partij beperkt zich immers tot het naar voor brengen dat in Bulgarije het beëindigen van de status van internationale bescherming kan gebeuren als men in gebreke blijft de verblijfsdocumenten te vernieuwen binnen een periode van 30 dagen vanaf het verstrijken ervan. De verzoekende partij legt haar Bulgaarse documenten neer ter staving van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Uit deze documenten blijkt dat haar Bulgaarse documenten geldig zijn tot en met 18 mei 2026. Haar betoog dat haar internationale beschermingsstatus ingetrokken zou zijn omdat haar Bulgaarse documenten niet meer geldig zouden zijn, kan dus geenszins worden gevolgd. Haar stelling dat haar verblijfsvergunning niet langer geldig zou zijn omdat haar Bulgaarse documenten zouden zijn vervallen kan dus niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. In dit opzicht dient ook te worden vermeld dat haar mail naar het consulaat van Bulgarije enkel aantoonde dat ze contact heeft gehad met deze instelling maar het toont niet aan dat haar Bulgaarse verblijfsdocumenten vervallen zijn.

6. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. Beide partijen hebben naar aanleiding van

deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije neergelegd.

Uit deze informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt ter staving van haar tweede verzoek om internationale bescherming op de DVZ naar voor dat ze het psychisch moeilijk heeft. Ze kan zich niet goed concentreren en denkt te veel na. Ze stelt in België behandeld te worden door een psycholoog. Ze voegt ook twee attesten toe ter staving van haar psychologische problemen. Uit deze documenten blijkt dat de verzoekende partij een consultatie had met een psycholoog op 5 november 2024, 21 november 2024, 6 december 2024, 9 december 2024, 13 januari 2025 en 4 februari 2025. De verzoekende partij heeft volgens deze twee attesten ook te kampen met frustratie, ontmoediging, sociale isolatie en anhedonie. Ze lijdt aan een angstproblematiek, wat zich uit in herbelevingen, intrusieve gedachten, slaapproblemen en onrust. Uit deze documenten blijkt echter niet dat de verzoekende partij omwille van haar mentale problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien of haar rechten uit te oefenen, waardoor ze bij een terugkeer naar Bulgarije in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Haar psychologische attesten kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat ze haar psychologische behandeling in Bulgarije niet zou kunnen verderzetten, maakt ze niet concreet aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Bulgarije geen beroep zou kunnen doen op de daar aanwezige gezondheidsdiensten. Dit kan ook niet blijken op de algemene landeninformatie, die wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Haar psychologische problemen kunnen dus ook niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Waar de verzoekende partij wijst op haar vrees ten aanzien van Syrië, dient ze er op gewezen dat ze reeds over een internationale beschermingsstatus in Bulgarije beschikt en dat ze geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat ze op heden niet meer over deze status beschikt. Haar huidige verzoek om internationale bescherming dient dan ook ten aanzien van Bulgarije te worden beoordeeld. Haar verwijzingen naar de huidige situatie in Syrië en haar bijkomende vrees, zijn dan ook niet dienstig.

Door verder te stellen dat haar vrees ten aanzien van Bulgarije nog steeds actueel is, dat ze er geen sociaal netwerk geeft en er geen werk kon vinden brengt ze geen elementen bij die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze elementen doen echter geen afbreuk aan wat de commissaris-generaal in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld. De commissaris-generaal stelt in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en dat uit niets blijkt dat de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten niet effectief is. Deze beoordeling is gebaseerd op de vaststellingen dat ze geen stappen heeft gezet om Bulgaars te leren, geen stappen heeft gezet om zich in te burgeren, geen oplossing heeft proberen vinden voor de hoge woonkost, ze in staat was om tewerkstelling te vinden en ze Bulgarije reeds heeft verlaten anderhalve maand na het verkrijgen van haar verblijfsdocumenten. Door louter te herhalen dat haar vrees ten aanzien van Bulgarije actueel en ongewijzigd is en in haar verzoekschrift en aanvullende nota te verwijzen naar algemene landeninformatie, kan ze geen afbreuk doen aan deze beoordeling. Dit betoog kan dan ook niet

beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

De verschillende foto's die ze toevoegt van de wonde aan haar hand, van haarzelf in gedeelde slaapvertrekken en foto's van haar tanden en een verzoek om versnelling inzake haar Bulgaarse administratieve status kunnen niet aantonen dat zij het risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat ze niet in staat is om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen of dat ze de nodige inspanningen heeft gedaan om dit te doen, noch dat zij niet in staat is haar rechten te doen gelden in Bulgarije. De Raad verwijst hierbij tevens naar de motieven in de bestreden beslissing. Deze documenten kunnen dus niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekende partij, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. De middelen van verzoekende partij lijken ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van 12 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse van de Raad. VzP is van mening dat de situatie in Bulgarije veel ernstiger is dan door de Raad voorzien. VzP benadrukt dat documenten werden neergelegd, die een kwetsbaarheid aantonen. VzP stelt dat zij zich hierdoor niet staande zal kunnen houden in Bulgarije en meent dat dit een nieuw element is wat verder moet onderzocht worden. Dit nieuw element legt een kwetsbaarheid bloot en men moet eveneens rekening houden met de situatie in Syrië, dewelke ook een groot vraagteken is.”

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 6 januari 2026.

5.1. In de hierboven geciteerde beschikking werd vastgesteld dat uit de informatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Door in het kader van haar vraag tot horen louter te stellen, dat de situatie in Bulgarije veel ernstiger is dan door de Raad voorzien, kan ze geen afbreuk doen aan deze beoordeling. Ze brengt immers geen documenten of andere concrete elementen bij die deze beoordeling weerleggen of in een ander daglicht stellen. Ze kan dan ook geen afbreuk doen aan deze in de beschikking opgenomen grond.

5.2. In de hierboven geciteerde beschikking werd ook vastgesteld dat ze niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit de verschillende medische en psychologische attesten blijkt immers niet dat ze omwille van haar mentale en fysieke problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien of haar rechten uit te oefenen, waardoor ze bij een terugkeer naar Bulgarije in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Ze maakte ook niet aannemelijk, noch blijkt uit de objectieve landeninformatie, dat ze in Bulgarije geen beroep zou kunnen doen op de daar aanwezige gezondheidsdiensten. Ze brengt met haar betoog ter terechtzitting geen nieuwe elementen bij betreffende haar medische en psychologische toestand, noch kan ze door louter te volharden in haar kwetsbaarheid afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

5.3. Waar ze wijst op de gewijzigde situatie in Syrië, werd ze er in de beschikking reeds op gewezen dat ze over een internationale beschermingsstatus in Bulgarije beschikt en dat ze geen concrete elementen bijbrengt, waaruit zou kunnen blijken dat ze op heden niet meer over deze status beschikt. Haar huidig verzoek om internationale bescherming dient dan ook ten aanzien van Bulgarije te worden beoordeeld. Haar verwijzingen naar de huidige situatie in Syrië en haar bijkomende vrees, zijn dan ook niet dienstig. Door louter te herhalen dat er rekening moet worden gehouden met de situatie in Syrië kan verzoekende partij geen afbreuk doen aan deze in de beschikking opgenomen grond.

5.4. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES